

Segona oportunitat

Un relat de: [sacangana](#)

Potser la por, sí, la por... i la tristesa. Això vaig sentir en adonar-me de la finitud de la vida i de la pèrdua segura de les persones a les quals estimo tant. Als meus quaranta anys, com viure la vida sabent que aquesta acabarà? Com es pot ser feliç?

De sobte treballar es va fer insuportable i una buidor recorria constantment el meu cos. Sentia trons i palpitations al meu cor, revisava una i una altra vegada el meu camí fins aquell moment: una parella, una feina, uns amics, una família. No hi trobava consol. No podia negar la meua infància tortuosa i en el meu present la sensació profunda de molts projectes encara incomplets i poc temps per dur-los a terme. Observava les persones del meu entorn, semblen estar tan bé, em deia. No hi pensen en la mort? La veuen? Riuen! S'esforcen! La majoria funcionen impulsats per la il·lusió o potser dissimulen.

Vaig estar una temporada lliscant per la vida com en un núvol, observant, parada. M'obsessionava en determinar l'edat de la gent i els possibles anys que li quedaven de vida.

No sé si va ser la fe o l'instint de supervivència. A poc a poc, amb la normalitat dels dies i una vida serena vaig poder recuperar l'ànim. Un ànim que havia decaigut fins als inferns en un pou de soledat i foscor. Amb el temps, vaig descobrir dins les entranyes més profundes un bri d'esperança, una conciliació. L'edat adulta i la necessitat imperiosa de recuperar l'autoestima i el valor de les petites coses. Desprendre's dels pensaments i afectes més superflus i inútils automatitzats des de la més tendra infància era ara un horitzó palpable.

Volia fer meua una idea: la vida és un regal.